

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **L. K.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupen Mgr. Barbory Kubinovou, advokátkou, se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.342,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek zaplacený z podané žaloby v kolcích snížený na částku 1.000,- Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 12. 12. 2016 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v tom, že žalovaný nerozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne 23. 8. 2016, č.j. 32 Si 163/2016, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 7. 8. 2016.

V žalobě žalobce dále uvedl, že dne 5. 11. 2016 podal k ministru spravedlnosti žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 22. 2. 2017 sdělil žalovaný soudu, že o odvolání žalobce rozhodl dne 30. 11. 2016, pod č.j. MSP-734/2016-OSV-OSV/3.

Dále žalovaný ve vyjádření uvedl, že jelikož žalobce nedisponuje datovou schránkou, bylo předmětné rozhodnutí doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Dle údajů uvedených na zásilce nebyl adresát zastižen v místě bydliště, proto byl dne 2. 12. 2016 vyzván k vyzvednutí zásilky. Po uplynutí lhůty provozovatel poštovních služeb zásilku vrátil

zpět odesílateli, ačkoliv byla označena instrukcí „Nevracet, vložit do schránky. Uložit jen 10 dní“. Dne 29. 12. 2016 proto žalovaný učinil druhý pokus o doručení předmětného rozhodnutí. Žalobce opět nebyl zastížen v místě bydliště, a proto byl dne 30. 12. 2016 vyzván k vyzvednutí zásilky. Jelikož si ani v tomto případě zásilku nepřevzal, byla vrácena odesílateli. Z výše uvedeného je tedy dle žalovaného patrné, že předmětné rozhodnutí vydal ještě před podáním žaloby.

Žalovaný rovněž uvedl, že v uplynulých dvou letech doručoval žalobci celkem čtyři rozhodnutí vydaná ve správním řízení, a to na adresu jeho bydliště. Všechna tato rozhodnutí byla řádně doručena. Dne 22. 2. 2017 žalovaný předmětné rozhodnutí s ohledem na hospodárnost řízení zaslal zástupkyni žalobce Mgr. Barboře Kubinové, advokátce.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, popř. aby soud zvážil, zda náklady, které vznikly advokátce žalobce, jsou náklady důvodně vynaloženými ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Podáním doručeným Městskému soudu v Praze dne 14. 3. 2017 vzal žalobce žalobu zpět z důvodu pozdějšího chování žalovaného, když mu bylo rozhodnutí dne 13. 3. 2017 předáno jeho zástupkyní, čímž došlo k seznámení žalobce s obsahem předmětného rozhodnutí. Zároveň žalobce požadoval náhradu nákladů řízení.

K tvrzením žalovaného žalobce uvedl, že jak v žádosti o informace, tak v odvolání uváděl jako adresu pro doručování svůj e-mail xxx. S odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a judikaturu správních soudů žalobce dovodil, že žalovaný při doručování předmětného rozhodnutí žalobci pochybil, a rozhodnutí tak nebylo vydáno a žalovaný tak byl v době podání žaloby nečinný.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), navrhovatel (žalobce) může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ustanovení § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Z tohoto důvodu soud rozhodl podle ustanovení § 47 písm. a) s.ř.s. o zastavení řízení.

Žalobce se domáhal náhrady nákladů řízení, proto se soud zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro jejich přiznání. Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, je-li řízení zastaveno. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo je-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Vzhledem k tomu, že u žalob na ochranu proti nečinnosti nepřichází v úvahu uspokojení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č.j. 1 Ans 4/2008-62, dostupný na www.nssoud.cz), zabýval se soud otázkou, zda ke zpětvzetí podané žaloby došlo pro pozdější chování žalovaného. Při posuzování otázky náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s. přitom nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna, je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznání náhrady nákladů řízení posoudit, zda žaloba by byla jinak důvodná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2011, č.j. 5 Ans 5/2010-49, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že dne 28. 8. 2016 podal žalobce u Okresního soudu v Berouně odvolání proti rozhodnutí Okresního soudu v Berouně ze dne

23. 8. 2016, č.j. 32 Si, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 7. 8. 2016. V odvolání žalobce uvedl jako adresu pro doručování: xxx. Odvolání spolu spisem bylo žalovanému doručeno dne 5.9.2016.

Dne 5. 11. 2016 podal žalobce u ministra spravedlnosti žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. O této žádosti nebylo nijak rozhodnuto.

Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce dne 30. 11. 2016, pod č.j. MSP-734/2016-OSV-OSV/3 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Okresního soudu v Berouně potvrdil. Správní spis obsahuje zalepenou obálku adresovanou žalobci obsahující předmětné rozhodnutí, která je od České pošty, s.p. označena jako „zpět“. Z obálky je dále patrné, že žalovaný podal písemnost k přepravě poštovnímu přepravci dne 1. 12. 2016, a to na adresu L. K., xxx, přičemž písemnost měla být doručena do vlastních rukou s vyznačením „Nevracet, vložit do schránky. Uložit jen 10 dní.“ Žalobce nebyl na adrese zastížen, a proto mu byla dne 2. 12. 2016 zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Po uplynutí této lhůty byla zásilka vrácena žalovanému dne 28. 12. 2016.

Ze spisu je dále patrné, že se žalovaný dne 29. 12. 2016 pokusil žalobci předmětné rozhodnutí opakovaně doručit stejným způsobem. Z obálky je zřejmé, že žalobce nebyl zastížen, a proto mu byla dne 30. 12. 2016 zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Po uplynutí této lhůty byla zásilka vrácena žalovanému dne 19. 1. 2017.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný byl o odvolání žalobce povinen rozhodnout ve lhůtách stanovených v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 16 odst. 2 tohoto zákona povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání. Podle ustanovení § 16 odst. 3 věta první téhož zákona nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem.

Z výše uvedeného přehledu spisového materiálu vyplývá, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí po uplynutí těchto lhůt a až poté, co žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu, tj. ministru spravedlnosti.

V daném případě je však mezi stranami spornou otázka, zda nebylo rozhodnutí vydáno ještě před podáním žaloby. V takovém případě by žaloba nebyla podána důvodně.

Soud však dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, když kde dni podání žaloby sice bylo rozhodnutí o odvolání vyhotoveno, ale nelze je považovat za vydané podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu a žalobce se s předmětným rozhodnutím ze dne 30. 11. 2016 seznámil prokazatelně až dne 13. 3. 2017, kdy mu bylo předáno Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, která žalobce zastupuje v tomto soudním řízení.

Vydáním rozhodnutí se rozumí dle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a), věta za středníkem správního řádu, předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, provádí-li je správní orgán sám. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že k tomu, aby bylo rozhodnutí vydáno, je potřeba, aby správní orgán stejnopis písemného vyhotovení předal k doručení. Předání k doručení, resp. způsob doručování si však správní orgán nemůže volit, neboť je třeba respektovat pravidla pro doručování stanovená v ustanovení § 19 správního řádu.

Žalovaný dle názoru soudu postupoval nesprávně, když se pokoušel předmětné rozhodnutí doručit žalobci na adresu jeho bydliště, aniž by vzal v potaz tu skutečnost, že žalobce v podaném odvolání uvedl doručovací adresu.

Podle ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Jednak v žádosti o informace ze dne 7. 8. 2016, ale především v odvolání ze dne 28. 8. 2016 žalobce výslovně jako adresu pro doručování uvedl elektronickou adresu xxx.

Z judikatury správních soudů vyplývá, že správní orgány jsou povinny ve správním řízení doručovat primárně na adresu, kterou účastník správnímu orgánu uvede. Srov. např. rozsudek ze dne 26. 11. 2014, č.j. 6 As 186/2014-29, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „rozhodnutí správního orgánu není dle § 19 odst. 3 správního orgánu vyloučeno doručovat dle žádosti účastníka na elektronickou adresu, kterou účastník řízení správnímu orgánu sdělil. Naopak § 69 odst. 3 správního řádu je speciálním ustanovením pro elektronické doručování; správní řád s tímto způsobem počítá.“

Je sice třeba doplnit, že tato povinnost není absolutní, když takto není třeba postupovat např. v případě objektivní technické překážky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 8 As 55/2015-26, dostupný na www.nssoud.cz) či v případě, že by zaslání na elektronickou adresu nevedlo k urychlení řízení a účastník řízení ji zneužíval k obstrukcím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č.j. 3 As 5/2015-42, dostupný na www.nssoud.cz). Ze správního spisu však nevyplývá, že by tyto okolnosti byly dány, ostatně žalovaný je ani sám netvrdil.

Z tohoto důvodu byl žalovaný povinen žalobci doručovat na jím zvolenou elektronickou adresu a nikoli na adresu jeho bydliště. Žalovaný se o tento způsob doručování ani nepokusil, když jej až dne 22. 2. 2017 zaslal právní zástupkyni žalobce v řízení o podané žalobě. Ani tento způsob doručování nelze považovat za správný, když žalobce ve správním řízení zastoupen nebyl, a mělo tak být doručováno přímo jemu do vlastních rukou na jím zvolenou adresu pro doručování. S ohledem na to, že se však žalobce s obsahem rozhodnutí seznámil, došlo tak k ukončení správního řízení a tím i nečinnosti žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č.j. 8 As 31/2011-88, dostupný na www.nssoud.cz).

K tvrzení žalovaného, že provozovatel poštovních služeb zásilku vrátil žalovanému místo, aby ji vhodil do schránky žalobce, soud uvádí, že toto nerespektování instrukcí odesílatele nemůže ovlivnit závěr, že v době podání žaloby nebylo požadované rozhodnutí vydáno, neboť jeho písemné vyhotovení nebylo správně předáno k doručení.

Je třeba rozlišovat doručování do datové schránky a na účastníkem uvedenou elektronickou adresu. Skutečnost, že žalobce neměl datovou schránku, neodůvodňuje v dané věci správnost doručování předmětného rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť žalobce označil jednoznačně jako adresu pro doručování elektronickou adresu.

Je tedy nutno konstatovat, že rozhodnutí ke dni podání žaloby nebylo ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vydáno a žaloba tak byla podána důvodně. Proto je nutno učinit závěr o tom, že žalobci právo na náhradu nákladů řízení přísluší.

Při úvaze o konkrétní výši náhrady těchto nákladů soud přihlédl k ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje odměna zástupkyně žalobce a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, zpětvzetí žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, celkem tedy 9.300 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupkyně ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše odměny zástupkyně žalobce a jejích hotových výdajů je tedy 12.342,- Kč. Žalobci dále přísluší právo na náhradu částky 1.000,- Kč za soudní poplatek zaplacený žalobcem z podané žaloby. Celkem tak náklady představují částku 13.342,- Kč.

O vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč soud rozhodl za použití § 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, ve kterém je stanoveno, že soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu, zahájením řízení, odvoláním nebo kasační stížností, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000,- Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobci tedy v daném případě lze při zastavení řízení vrátit z poplatku, který činí 2.000,- Kč, částku 1.000,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P.